

Prichádza hodina

Vtedy bude podobné nebeské kráľovstvo desiatim pannám, ktoré vzaly svoje lampy a vyšly vístrety ženíchovi. Ale päť z nich bolo rozumných a päť bláznivých. Bláznivé vezmúc svoje lampy nevzaly so sebou oleja; ale rozumné vzaly oleja vo svojich nádobách so svojimi lampami. A keď neprichádzal ženích, podriemaly všetky a pospaly. Ale o polnoci povstal krik: Hľa, ženích ide! Vyjdite mu vístrety! Vtedy vstaly všetky tie panny a ozdobily svoje lampy. A bláznivé povedaly rozumným: Dajte nám zo svojho oleja, lebo naše lampy hasnú. Ale rozumné odpovedaly a riekly: Aby snád nebolo pre nás i pre vás málo, idte radšej k predavačom a kúpte si! A keď odišli kúpiť, prišiel ženích, a tie, ktoré boli hotové, vošli s ním na svadbu, a zavrely sa dvere. Potom na koniec prišli aj tie ostatné panny a hovorily: Pane, Pane, otvor nám! Ale on odpovedal a riekol: Ameň vám hovorím, neznám vás! Matúš 25:1 – 12

Je kríza! Kríza zasiahla celý vyspelý svet. No povedal by som – najmä bohatý „kresťanský svet“ Európu a Ameriku. Viem, že mnohí, ktorí tu sedia si možno povedia: „Ale čo nás po tom. My už máme svoje odžitie a máme dosť svojich zdravotných problémov“. No pri tom sa možno spoliehajú na to, že majú svoj dôchodok, ktorý vypláca štát a nejako to prežijú. Nie je to správne uvažovanie. Ak by kríza pokračovala, časom by sa zastavilo všetko – aj výroba v tých oblastiach, ktoré zatiaľ fungujú – stavebníctvo a „šetrenie“, ktoré by muselo nastať by sa dotklo každého, pretože štát by šetril asi najmä v sociálnej oblasti. Takže myslieť si, že práve nás to obíde je naozaj krátkozraké.

Keď som sa ja sám sám pochopil, že to čo sa nazýva kríza – je naozaj niečo zvláštne, čo prichádza na svet, pýtal som sa Pána Ježiša, či mi k tomu nemá niečo povedať. A dostal som vtedy také slovo, ktoré ma akosi zaskočilo – slovo o hlade. Dodnes to celkom presne nechápem, ale myslím si, že Pán Ježiš ukazuje, že až takto ďaleko to môže zájsť. Až k hladu, (alebo miernejšie povedané k neúmernému rastu cien potravín).

Je to vôbec možné? Viete, väčšina z vás, ktorí máte medzi 60 a 70 rokov si ani neuvedomujete, že ste boli v mnohom pozhnanou generáciou. Narodili ste sa po vojne. Zo stalinskej éry ste prežili len koniec a potom ste žili v relatívne pokojnej dobe, kedy každý mal prácu, zabezpečenie a nie veľmi zložitý život. Možno preto je mnohým aj tak ťažko prísť teraz k Ježišovi. No moja prastará mama si pamätala hlad a keď ju môj otec navštevoval tak sa ho pýtala: Ako žije so svojou manželkou a či nemajú hlad. A keď jej on povedal, že nemajú hlad, považovala to za dobrý život. Myslela si, žije sa im dobre, lebo nemajú hlad.

Jedna moja teta mi vravela, že mala nejakých príbuzných v Rakúsku a po vojne sa mala tá generácia tak zle, že ľudia prichádzali na hranice k plotu a ich slovenskí príbuzní im nosili potraviny, ktoré im prepchávali cez plot. A „otcovia“ dnes hrdých Rakušákov, boli radi, že majú niečo lepšie na jedenie – aj takto sa môže v priebehu pár rokov zmeniť systém hodnôt.

V Biblii je o tom napísané toto: *A keď otvoril tretiu pečať, počul som tretiu živú bytosť, ktorá vravela: Pod' a vidz! A videl som a hľa, čierny kôň, a ten, ktorý sedel na ňom, mal váhu vo svojej ruke. A počul som hlas prostred štyroch živých bytostí, ktorý hovoril: Choinix <Choinix - 1 liter> pšenice za denár a tri choinixy jačmeňa za denár, a oleju a vínu neškod'! Zj 6,5-6.* Ten čierny „kôň“, ktorého Pán vypustil na zem sa volá: bieda. Inak tiež: nedostatok, dražoba, hlad! Je čierny, lebo to je „farba nedostatku“ a jeho jazdec má v ruke váhy, ktorými „odvažuje“ prideli základných životných potrieb. Nie je to úplný nedostatok, veď stále je aj pšenica aj jačmeň. Ale za celodennú mzdu si človek kúpi ani nie kilo pšenice, čo je veľmi málo. Chceme vám zdôrazniť, že všetko sa to deje na Boží pokyn. Anjel Hospodinov hovorí jazdcovi – biede: Pod' a vidz! A o niečo ďalej je napísané, že títo jazdci dostali „moc“ nad štvrtinou zeme Zj 6,8.

Modlil som sa za to, aby som vedel viacej. Čo sa dá robiť, keď príde ten hlad? Ale žiadne ďalšie slovo som k tomu nedostal – možno ešte dostanem. No to čo chceme povedať – a myslia si to aj iní veriaci, ktorí sa pýtajú na túto vec Pána – že nejde o niečo čo je prirodzené ale, že to čo sa deje

naozaj „ruka Božia“.

Viete všetky ekonomické prognózy o rozvoji našej civilizácie vychádzali z toho, že ekonomika bohatých krajín sveta bude donekonečna rásť ročne asi o 4%. Takže každých 25 rokov sa bohatstvo sveta zdvojnásobí. Od tejto predstavy sa odvíjalo všetko: dôchodkové zabezpečenie, veda a s ňou spojená obchodná a vojenská prevaha vyspelých krajín, výroba liekov, zabezpečený život, systém pôžičiek, ktoré zabezpečovali rýchli rast životnej úrovne a spôsobovali, že ľudia môžu užívať hodnoty prv ako ich sami vytvoria.

Ale teraz prišla na tento rast „ruka Božia“. Prejavila sa, ako taký tlak zhora, ktorý všetko spomalil a zatlačil dole. Prečo toto všetko hovorím?

Je to len akýsi „úvod“ k podobenstvu o 10. pannách, ktoré sme čítali na úvod. Viete čo je na ňom zvláštne – že sa odohráva v noci, všimnite si: *vzali si lampy (1), na všetky prišli driemoty (5), o polnoci sa rozľahol krik (6)*. Pán Ježiš na inom mieste hovorí toto: *ide noc, keď nebude môcť nikto pracovať (J 9,4)*.

Chcem vám povedať, že my napokon budeme očakávať nášho Pána – jeho príchod v noci!!! Nie vo dne, ale v noci! Tí čo sa toho dožijú a čo sa k tomu priblížia a sčasti sme to už aj my, budú očakávať Pánov príchod v noci. V nejakom ťažkom období. V období skúšok, ťažkostí a zápasov. A keď toto obdobie príde – už sa nebude možné na toto všetko pripraviť. Ak nežiješ s Pánom Bohom teraz, potom sa to už nenaučíš. Ak sa Mu neučíš dôverovať v ľahkých bojoch, ťažko sa na Neho budeš spoliehať v tých ťažších. Ak Ho nehľadáš kým ti je dobre a vládzeš – neviem, či nájdeš silu hľadať Ho, keď ti bude zle. Všimnite si tie panny z podobenstva – to neboli neveriaci, boli to veriaci ľudia, ale polovica (!) z nich sa nepripravovala, hoci vedeli čo nastane. Keď potom naozaj nastal koniec – nemali už čas dobehnúť, čo zmeškali: *A bláznivé povedaly rozumným: Dajte nám zo svojho oleja, lebo naše lampy hasnú. Ale rozumné odpovedaly a riekly: Aby snád' nebolo pre nás i pre vás málo, id'te radšej k predavačom a kúpte si! A keď odišly kúpiť, prišiel ženích, a tie, ktoré boli hotové, vošly s ním na svadbu...*

No mám pre Vás dobrú správu – ešte nie je noc! Toto čo sa deje, aj tá kríza nie je noc, je to len súmrak pred nocou. Kedy nebudeš môcť pracovať? Kedy sa nebudeš môcť pripravovať na príchod Pána Ježiša? V noci! Ale kým trvá deň – je ešte čas pre všetkých. Aj tie symbolické 2 hodiny do súmraku môže človek využiť na to, aby sa zachránil. Istotne poznáte príbeh Titanicu, ktorý sa pred vyše 100 rokmi potopil v ľadových vodách severného Atlantiku. Do ľadovca narazil o polnoci ale potopil sa až o dve hodiny. Dve hodiny za ktoré sa vyskúšalo všeličo a predsa nikoho nenapadlo – činiť pokánie. Vyznávať svoje hriechy a prosiť Pána Ježiša o zmilovanie to im bolo úplne cudzie. Ktoho vie, ako by situácia dopadla, keby si všetci kľakli a modlili sa. Tá záhadná loď, ktorá stála len 15 km od Titanicu by možno nebola zmizla ale plávala na pomoc.

Aj tento čas krízy, si myslím, je takou akousi dvojhodinou pred nocou. Stále je všetko pokojné, stále máme čo potrebujeme, trochu ustalo naháňanie a to je dobré. Prečo? Je to čas pre nás. Čas kedy sa vyčkáva na naše pokánie.

Nedávno mi jeden pán vravel: Načo vraj hovoríme, že príchod Pána Ježiša sa priblížil, keď sa aj tak nedá nič zvláštne robiť? Nechcem sa s ním dohadovať, ale na to čo sa dá robiť sa dá odpovedať veľmi jednoducho: Každý predsa vie, ako blízko stojí k Ježišovi. Kde máš svoje srdce? Máš ho pri Ježišovi – ak Jeho hľadáš, po ňom túžiš, Jeho si uctíš, potom si pripravený. Ale možno mám svoje srdce niekedy a možno stále pri úplne iných pokladoch. Nechcem to rozvádzať a prehovárať vás, svoje srdce predsa najlepšie poznáte sami a viete, kde sa vám túla, čomu žijete, s čím zaspávate a s čím vstávate.

Čo mám povedať na záver. Aká doba príde? Nevieme. To čo svet volá krízou je zatiaľ iba varovaním a výzvou, aby sme zanechali svojvoľný život a hriechy a obrátili sa k Ježišovi Kristovi – nášmu Pánovi. Sú všelijaké rady, ako si pomôcť – urobiť zásoby, nazhromaždiť cennosti atď. no Ježiš má moc zachovať svojich aj v čase hladu a krízy. To najlepšie preto, čo môžeme urobiť je dať svoj život do Jeho rúk a kým máme čas učiť sa dôvere, spoliehaniu sa Neho, učiť sa nasledovaniu Jeho. Amen.